

Utanförskap

För nära 20 år sedan hade jag förmånen att få åka till England för en längre praktikperiod under min förskollärarytbildning. Jag skulle få praktisera i en ”common-school” i norra London under dryga två månader. Vilket äventyr det var att hitta boende, lära sig tunnelbanesystemet och få insyn i en skolvärd som var så olik vår. I England börjar ju barnen skolan redan vid 5 års ålder och jag såg fram emot att träffa barn och föräldrar, och att få slipa lite på min engelska. Mina tidigare praktikperioder på förskolor hemma i Sverige hade gått finfint och jag åkte iväg med känslan av att det här blir bra! Ack så fel jag hade.

När man gör praktik hemma i Sverige så premieras sådant som initiativtagande, att visa framfötterna, att ta kontakt med föräldrar och barn, att våga kliva in i arbetslaget och ta för sig av arbetet. Men i England skulle det visa sig att allt detta var fel, fel, fel och FEL. Jag förflyttade mig 200 mil åt sydväst och hamnade i en miljö där hierarkierna var mycket tydliga, där man som utländsk liten praktikant skulle veta sin plats och där man ABSOLUT inte hälsade på fru Rektorskan om inte hon hälsade först.

Fru Rektorskan hette egentligen Mrs Skinner, en respektingivande dam i grå yllekjol, fotriktiga skor och stram knut, som bara några år tidigare fått lägga undan rektorskapen, med vilken hon hade rättighet att bestraffa olydiga små barn.. Nå, när man mötte denna dam i korridoren gjorde man alltså bäst i att stirra stint i golvet så att hon kunde avgöra om man var värd en hälsning eller ej. Det här tog några veckor att komma på, vilket betydde att jag, som kvittrade

”Good morning Mrs Skinner” innan hon hunnit hälsa, riskerade att falla död ner av blicken som borrhade sig igenom pannan vid dessa plågsamma tillfällen.

Nej, Mrs Skinner föredrog att den lilla praktikanten från Sverige blev ett med väggen, det var tydligt.

I övrigt rullade min praktikperiod på i samma känsla av misslyckande. Jag hade ingen som helst nytta av mina tidigare erfarenheter. Allt jag gjorde var fel. JAG var fel. I engelsmännens ögon var jag antagligen förskräckligt *rude*, (ohyfsad på svenska). Känslan av utanförskap och misströstan växte.

När jag möter våra nyanlända flyktingar: mammor, pappor, små barn, ensamma tonåringar så tänker jag på den där känslan av utanförskap, och inser det djupt orättvisa i att dra paralleller mellan min egen privilegierade studieresa till London och flyktingars smärtsamma uppbrott från sina hemländer. Men ändå, beröringspunkterna finns där.

Du kanske också har erfarenheter av utanförskap? Känslan av att vara fel, icke önskvärd? I de stunderna av sårbarhet vill vi inte att mötas av fördömandets blick à la Mrs Skinner. Nej, då längtar vi efter förståelsens blick, kanske följt av ett hej och ett leende. Varför inte göra gemensam sak och bjuda varandra (oavsett ursprung) på lite enkel vänlighet när vi får tillfälle? Det är inte farligt... men motsatsen är det!

Katarina Frisk, pastorsadjunkt i Norberg-Karbennings församling

